

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Roman Novotný**, DIČ: CZ6605251191
sídlem Dolní Podluží 341, 407 55 Dolní Podluží
zastoupený Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem
sídlem Říční 456/10, 118 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2024, č. j. 5529/24/5200-10423-711333,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2024, č. j. 5529/24/5200-10423-711333, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2024, č. j. 5529/24/5200-10423-711333, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 31. 8. 2022, č. j. 1926158/22/2513-50523-505434, kterým byla na základě zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani silniční“), žalobci vyměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2021 ve výši 18 444 Kč. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve zopakoval dosavadní průběh řízení, přičemž upozornil zejména na skutečnost, že dne 25. 5. 2010 uzavřel kupní smlouvu s B. Š., jejímž předmětem byl prodej motorového vozidla tovární značky LIAZ 110.054, rok výroby 1988, registrační značky X. Nový vlastník motorového vozidla se přitom v odstavci 4. předmětné kupní smlouvy zavázal k podání žádosti o zápis změny vlastníka motorového vozidla na svou osobu do tří dnů od podpisu, k čemuž byl také žalobcem zmocněn. Zdůraznil, že vzhledem k tomu, že nový vlastník předmětného automobilu nedostal závazku podat žádost o zápis změny vlastníka motorového vozidla, podal tuto žádost sám žalobce. Řízení o této žádosti žalobce bylo nicméně Městským úřadem Varnsdorf zastaveno, a to z důvodu neodstranění vad žádosti (tj. z důvodu neposkytnutí součinnosti novým vlastníkem a nedoložení technického průkazu a osvědčení o registraci silničního vozidla, protokolu o evidenční kontrole silničního vozidla a zelené karty – tedy dokladů, které jsou ve výlučné dispozici nového vlastníka). Následně tedy žalobce požádal příslušný správní orgán o vystavení nového technického průkazu a osvědčení o registraci z důvodu jeho ztráty, vystavení nové registrační značky k vozidlu z důvodu ztráty 2 ks tabulek s registrační značkou X, aby téhož dne rovněž požádal o vyřazení daného automobilu z provozu, a předešel tak v této souvislosti dalšímu případnému vyměření silniční daně za zdaňovací období roku 2022. Žalobce přitom zdůraznil fakt, že v předmětném zdaňovacím období již nebyl vlastníkem odkazovaného motorového vozidla, a proto ho ve vztahu k tomuto vozidlu nemohla stíhat ani žádná daňová povinnost.
3. Poté žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že nebyl seznámen před vydáním napadeného rozhodnutí s hodnocením důkazu provedeného v rámci odvolacího řízení, a to konkrétně se sdělením Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 označeným jako „*Součinnost k č. j. 597/23/5200-10423-711333*“. Žalobci tak nebylo umožněno, aby se před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřil k hodnocení nadepsaného důkazu provedeného v rámci odvolacího řízení.
4. Dále žalobce namítl, že před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl seznámen ani s hodnocením důkazu provedeného v rámci odvolacího řízení čestným prohlášením B. Š. (tj. nového vlastníka dotčeného vozidla), přičemž tedy neměl možnost se před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit k hodnocení tohoto důkazu.
5. Žalobce neměl být před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen také s důvody, pro které žalovaný neakceptoval jeho důkazní návrh na provedení výslechu svědka B. Š. V této souvislosti žalobce namítl i nesprávnost postupu žalovaného, který ve věci neprovedl poukazovaný výslech svědka.
6. Následně žalobce namítl nesprávné hodnocení již výše uvedeného důkazu sdělením Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023, na jehož základě žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o faktické existenci předmětného motorového vozidla. Žalobce totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

požádal o vydání nových dokladů k danému automobilu pouze za účelem jeho vyřazení z registru vozidel, aby předešel vzniku další daňové povinnosti.

7. Podle žalobce se měl žalovaný též dopustit nesprávného výkladu § 2 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona o dani silniční, a to v důsledku nezohlednění toho, že skutečností rozhodnou pro zánik povinnosti k dani silniční je mj. neexistence motorového vozidla (resp. tuto skutečnost žalovaný zcela opomněl).
8. Ve věci pak byl dle žalobce skutkový stav stran jím prokazované neexistence dotčeného motorového vozidla zjištěn neúplně. K tomu žalobce doplnil, že v rámci podaného odvolání nenavrhoval provedení důkazu výsledkem svědka B. Š. za účelem prokázání skutečného vlastníka vozidla, ale za účelem prokázání toho, že dané motorové vozidlo fakticky zaniklo před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období. Tento důkazní prostředek tedy neměl měnit (či zpochybnit) právní stav vyplývající z registru silničních vozidel, ale prokázat, že předmět silniční daně zanikl, a proto zanikla i daňová povinnost žalobce.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. K tomu zrekapituloval dosavadní průběh řízení, jakož i argumentaci žalobce ve věci. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že klíčový význam formálního stavu zápisů v registru vozidel byl potvrzen již v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-39, a ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40. Žalovaný tedy trval na tom, že daň silniční je daní majetkovou založenou na formálním stavu zápisů ve veřejném rejstříku, kterým je registr silničních vozidel.
10. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že předmětné vozidlo bylo ve zdaňovacím období roku 2021 provozované až do dne 18. 8. 2021, kdy bylo vyřazeno z provozu. K tomu žalovaný dodal, že jedinou podmínkou pro zahrnutí vozidla pod předmět daně silniční dle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční byla jeho registrace v České republice. Provozovatelem vozidla tak byl dle údajů registru silničních vozidel od data 25. 7. 2007 do 18. 8. 2021 právě žalobce. Tuto skutečnost správci daně potvrdil též Městský úřad Varnsdorf sdělením ze dne 12. 8. 2021. Žalobce byl tudíž poplatníkem daně silniční v případě odkazovaného vozidla podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční, a svědčila mu proto povinnost takové vozidlo uvést ve svém daňovém přiznání k dani silniční za předmětné zdaňovací období a uhradit správci daně tuto daň podle § 8 a § 9 zákona o dani silniční.
11. Podle žalovaného přitom správce daně postupoval v souladu se zákonem, jestliže při určení osoby poplatníka daně silniční za předmětné vozidlo nezohlednil změnu jeho vlastníka, kterou žalobce deklaroval předloženou kupní smlouvou ze dne 25. 5. 2010 a dalšími důkazními prostředky, pokud se tato změna v osobě provozovatele nepromítla do údajů registru silničních vozidel. Stejně tak nebylo důvodné přistoupit k provedení jakýchkoliv dalších navrhovaných důkazních prostředků, které by měly dále přispět k prokazování stavu vlastnictví vozidla. Bylo totiž pouze na žalobci, aby zápis v registru silničních vozidel uvedl do stavu, který by odpovídal jeho případným soukromoprávním ujednáním. Pro změnu osoby poplatníka daně silniční bylo třeba splnit zákonem přesně definované podmínky, a těmi byla dle znění § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční zejména změna zápisu dotčených údajů v registru silničního vozidla a současně technickém průkazu vozidla. Žalovaný k tomu zdůraznil, že žalobce mohl již při uzavření kupní smlouvy spolu s kupujícím požádat příslušný správní orgán o provedení předmětné změny v registru vozidel s doložením příslušných dokladů či podepsat spolu s kupujícím příslušnou žádost o změnu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlastníka vozidla v registru vozidel, případně si nechat udělit písemnou plnou moc od kupujícího k jeho zastupování při vyřízení této žádosti. Jestliže však žalobce nebyl dostatečně obezřetný a takto neučinil, jdou následky k jeho tíži (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. III. ÚS 2454/21).

12. Žalovaný poté poukázal na fakt, že žalobce ve věci navrhoval výslech svědka B. Š. za účelem prokázání toho, za jakým účelem bylo motorové vozidlo registrační značky X B. Š. od žalobce koupeno (případně komu ho dále prodal a za jakým účelem) a zda předmětné motorové vozidlo fakticky zaniklo před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období. Žalovaný nicméně již v napadeném rozhodnutí popsal, že nepovažuje návrh na provedení výslechu tohoto svědka za relevantní, neboť provedení daného důkazu nemůže zpochybnit závěr jasně vyplývající z registru silničních vozidel, resp. z technického průkazu vozidla. Současně žalovaný doplnil, že samotné vlastnictví vozidla nebylo předmětem sporu. Výslech jmenovaného svědka pak nebylo potřebné provést ani za účelem prokázání toho, zda motorové vozidlo zaniklo, neboť jak bylo žalovaným od Městského úřadu Rumburk dodatečně zjištěno, žalobce již v průběhu daňového řízení dne 18. 8. 2021 požádal příslušný správní orgán o dočasné vyřazení předmětného vozidla z provozu, a to s perspektivou jeho opětovného provozování, neboť současně požádal o vydání nových dokladů k předmětnému motorovému vozidlu a novou registrační značku X. Postup samotného žalobce byl tedy v naprostém rozporu s jím pouze hypoteticky tvrzenou možností zániku tohoto motorového vozidla před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období. K tomu žalovaný též doplnil, že zánik předmětného vozidla bylo nutno spojovat pouze s jeho bezesbýtkovou likvidací, která by musela být ve věci řádně prokázána. Žalovaný v této souvislosti poukázal i na nekonzistentní jednání a tvrzení žalobce, který na jedné straně uvedl, že předmětné vozidlo bylo koupeno B. Š. na náhradní díly a zaniklo před nebo v průběhu předmětného zdaňovacího období, přičemž na straně druhé dle zjištění žalovaného sám žalobce dne 18. 8. 2021 požádal příslušný správní orgán o vystavení nového technického průkazu a osvědčení o registraci k předmětnému vozidlu z důvodu jeho ztráty a o vystavení nové registrační značky k předmětnému vozidlu. Procesní odpovědnost za prokázání zániku dotčeného vozidla tedy nesl žalobce. Případné neužívání předmětného automobilu, které však neznamenalo jeho faktickou neexistenci (resp. úplnou likvidaci), zároveň nebylo relevantní okolností z hlediska daně silniční. Ostatně, tvrzení žalobce, že motorové vozidlo B. Š. koupil na náhradní díly, dle žalovaného nekorespondovalo ani s obsahem kupní smlouvy ze dne 25. 5. 2010.
13. K námitce žalobce, že ho žalovaný neseznámil před vydáním napadeného rozhodnutí s důvody, pro které neakceptoval jeho důkazní návrh na provedení výslechu svědka B. Š., žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že provedení výslechu této osoby bylo nadbytečné, přičemž žalobce nebyl vyhodnocením tohoto důkazního prostředku žalovaným v napadeném rozhodnutí, bez předchozího sdělení důvodu neakceptace tohoto důkazního návrhu, nijak krácen na svých právech. Shodné vyhodnocení totiž bylo učiněno již Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku k dani silniční vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2020. I v případě, že by tedy soud v nyní řešené věci shledal vadu v postupu žalovaného spočívající v neseznámení žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí s důvody, pro které žalovaný předmětný důkazní návrh žalobce neakceptoval, nejednalo by se dle žalovaného o vadu takové intenzity, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok tohoto rozhodnutí by byl stejný.
14. Stran ve věci doloženého čestného prohlášení B. Š. žalovaný dále zmínil, že čestné prohlášení nepředstavuje důkaz, kterým by se mohla tvrzená skutečnost prokázat. Nadto byl obsah

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

čestného prohlášení v rozporu s informacemi uvedenými v doložené kupní smlouvě, jelikož B. Š. v čestném prohlášení uvedl, že předmětné vozidlo bylo naloženo na vlečku, protože v době předání nebylo provozuschopné, avšak v kupní smlouvě bylo popsáno, že byla provedena zkušební jízda. B. Š. rovněž v čestném prohlášení uvedl, že neměl k předmětnému vozidlu technický průkaz, ani registrační značky, avšak v kupní smlouvě bylo konstatováno, že prodávající kupujícímu technický průkaz k předmětnému vozidlu předal. I v tomto případě pak žalovaný zmínil, že i kdyby soud shledal vadu v postupu žalovaného spočívající v neseznámení žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí s vyhodnocením čestného prohlášení B. Š., nejednalo by se o vadu takové intenzity, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

15. Následně žalovaný k neseznámení žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí s hodnocením důkazu sdělením Městského úřadu Rumburk, provedeného v rámci odvolacího řízení, uvedl, že tento důkaz byl vyhodnocen již dříve Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku stran daně silniční ke zdaňovacímu období roku 2020. Žalobce byl tedy s hodnocením tohoto důkazu seznámen soudem již při vyhlášení poukazovaného rozsudku. Žalobce tak dle žalovaného nebyl shodným vyhodnocením předmětného důkazního prostředku žalovaným v napadeném rozhodnutí krácen na právech. Ani v této části se tedy dle žalovaného nejednalo o vadu takové intenzity, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok napadeného rozhodnutí by byl stejný.
16. Závěrem žalovaný odmítl tvrzení žalobce o neúplně zjištěném skutkovém stavu věci týkajícím se žalobcem namítané neexistence předmětného motorového vozidla. Jedinou rozhodující skutečností byl totiž stav zápisu osoby provozovatele v registru silničních vozidel, přičemž žalobce byl v daném registru zapsán jako provozovatel vozidla od 25. 7. 2007 do 18. 8. 2021.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí daňového orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. V logice uspořádání uplatněných žalobních bodů soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti tvrzení, jimiž žalobce fakticky vytknul porušení § 115 odst. 2 věty první zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a to z důvodu, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen s hodnocením důkazů provedených v rámci odvolacího řízení – konkrétně se sdělením Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 označeným jako „Součinnost k č. j. 597/23/5200-10423-711333“ a dále s čestným prohlášením B. Š. (tj. nového vlastníka dotčeného vozidla). Žalobce též neměl být

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen s důvody, pro které žalovaný neakceptoval jeho důkazní návrh na provedení výslechu svědka B. Š.

20. Dle § 115 odst. 1 daňového řádu může odvolací orgán v rámci odvolacího řízení provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.
21. Podle § 115 odst. 2 věty první téhož zákona současně platí, že provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků.
22. Již z prostého jazykového výkladu výše uvedené relevantní právní úpravy je zřejmé, že se povinnost odvolacího orgánu dle § 115 odst. 2 daňového řádu vztahuje nejen na seznámení s opatřeními a provedenými důkazy, jak výslovně stanoví zákon, ale i na seznámení se skutkovými zjištěními, tedy s hodnocením těchto důkazů odvolacím orgánem – tj. jaké skutečnosti z těchto a dalších důkazů vyvozuje nebo naopak nevyvozuje (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017-52, nebo Lichnovský, O., Ondříšek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T.: *Daňový řád. Komentář. 5. vydání.*, C. H. Beck, Praha: 2024, k § 115).
23. Z komentářové literatury zároveň k § 115 odst. 2 daňového řádu plyne, že „[s]myslem seznámení je předejít překvapivosti rozhodnutí odvolacího orgánu, čehož bez hodnotící úvahy nelze dosáhnout. Seznámení tak bude zahrnovat i důkazní prostředky předložené daňovým subjektem, bez ohledu na fakt, že je mohl předložit již v řízení před správcem daně prvního stupně. Odvolací orgán bude povinen před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámit odvolatele s hodnocením tohoto listinného důkazního prostředku, tj. proč má či nemá vliv na výsledek odvolacího řízení. Zároveň rozšířený senát uvedl, že seznámení nebude nutné v situaci, kdy není dokazování prováděno, například tehdy, když odvolací orgán pouze vypořádá argumentaci odvolatele. Dále není třeba seznamovat odvolatele s pouhým neprovedením navrhovaných důkazů, resp. postačí tyto důvody uvést v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Příkladem tak může být návrh na výslech svědka v odvolacím řízení, který však nebude odvolací orgán akceptovat například pro nadbytečnost.“ (viz Rozehnal, T.: *Daňový řád: Praktický komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 115). „Toto seznámení tak je jakýmsi „předběžným odůvodněním“ rozhodnutí, které odvolací orgán hodlá následně vydat. Seznámení musí být provedeno jasně, srozumitelně a především konkrétně. Musí tedy obsahovat nejen uvedení konkrétních provedených důkazů, ale především jejich hodnocení, která z nich jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti lze dovodit pro zjištění skutkového stavu. Seznamovací povinnost se vztahuje na všechna nová skutková zjištění, která mají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Totéž platí i o uvedení a hodnocení všech důkazů, která měla vliv na utváření nových skutkových zjištění.“ (srov. Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K., Žiškova, M.: *Daňový řád: Komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 115).
24. Nutno na tomto místě též připomenout, že daňový řád, na rozdíl od zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neumožňuje odvolacímu orgánu prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení [srov. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a § 116 odst. 1 daňového řádu]. Řízení před správcem daně s řízením před odvolacím daňovým orgánem tudíž tvoří jeden celek. Odvolací řízení přitom vychází z apelačního principu, který lépe odpovídá charakteru daňového řízení, neboť se na rozdíl od řízení soudního nevěnuje primárně právnímu posouzení věci, nýbrž skutkovému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posouzení, které je dokládáno často značnou kvantitou důkazních prostředků, které je možné v průběhu řízení doplňovat. Odvolací daňový orgán však tímto fakticky vstupuje do postavení správce daně – resp. hojí nedostatky jeho rozhodnutí nebo jinak reaguje na skutkový a právní stav věci. K tomu je třeba doplnit, že provádění dokazování jistě není „povinnou“ součástí odvolacího daňového řízení. Dochází-li však k němu (bez ohledu na to, zda z vlastní iniciativy odvolacího daňového orgánu nebo z podnětu daňového subjektu coby odvolatele prostřednictvím námitek, uvedených v odvolání a tam formulovaných důkazních návrhů), musí dokazování dle § 115 odst. 1 daňového řádu podléhat stejným nárokům, jako by jej prováděl správce daně činný v prvním stupni. Odvolací daňový orgán se totiž v této specifické procesní situaci „přetvňuje“ do správce daně a „dotváří“ nebo „přetváří“ jeho prvostupňové rozhodnutí. Odpovědnost za dodržení stanoveného procesního postupu v § 115 odst. 2 daňového řádu poté vždy nese odvolací orgán.

25. Může-li tedy odvolací daňový orgán svým rozhodnutím rozhodnutí správce daně potvrzovat či měnit, musí postupovat s takovou obezřetností, aby daňový subjekt měl možnost se k této změně vyjádřit a případně na ni včas procesně reagovat. V opačném případě by se totiž daňový subjekt o důvodech svého případného neúspěchu v daňovém řízení mohl poprvé dozvědět až v rozhodnutí odvolacího daňového orgánu, kterým se celé daňové řízení končí (srov. už zmíněný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 438/2017-52, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017-46, či ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8 As 244/2018-82). Došlo by tak k přesunutí možnosti obrany až do řízení před správními soudy, což neodpovídá zásadě subsidiarity soudního přezkumu a principu dvojinstančnosti.
26. Přílehlavým je pak i v nyní posuzovaném případě odkázat na závěry vyslovené v již odkazovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 438/2017-52, že *„[d]aňový subjekt má v zásadě povinnost tvrdit a prokazovat svá tvrzení, je „vybaven“ i výše zmíněnou povinností součinnosti se správcem daně. Povinnost tvrzení i povinnost důkazní se často v řízení „přelévá“ mezi ním a správcem daně. O to důležitější je získaná vědomost i o tom, jaké účinky přičítá správce daně či odvolací orgán jeho procesním úkonům směřujícím ke zjišťování skutkového stavu. Mezi daňovým subjektem a správcem daně nemusí panovat totiž shoda, jaké skutečnosti mají být prokazovány, jakými důkazními prostředky se tak má stát a zejména pak jak jsou provedené důkazy zhodnoceny, tedy zda, případně jaká skutková zjištění z nich vyplývají. Účastníci řízení (zde daňový subjekt) musejí mít zachovánu možnost argumentovat (vyjádřit se) ve vztahu ke všem otázkám, na jejichž řešení bude rozhodnutí spočívat. Mělo by jim být zřejmé, které otázky, skutkové nebo právní, jsou pro řešení věci relevantní; je třeba jim umožnit, aby se k nim mohli vyjádřit a aby mohli účinně uplatnit své argumenty (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18). Uvedené platí samozřejmě v situaci, kdy se odvolací orgán, ať už z vlastní iniciativy nebo k návrhu daňového subjektu učiněného v odvolání, rozhodne dokazování doplnit a teprve na základě nově provedených důkazů a jejich zhodnocení spolu s důkazy provedenými již v řízení před správcem daně posléze meritorně rozhodne. Neseznámí-li tedy odvolací orgán odvolatele s úvahami, jimiž se při hodnocení důkazů řídil dle § 115 odst. 2 daňového řádu, zatíží své rozhodování nepředvídatelností a daňový subjekt připraví o možnost procesní obrany. Je v této souvislosti bez významu, zda se hodnotící úvaha týká důkazu, který si obstaral sám, nebo byl již součástí spisu, v němž je přezkoumáváno rozhodnutí prvostupňového správce daně, či zda jej předložil daňový subjekt coby odvolatel spolu s podaným odvoláním. Překvapivost (nečekanost) posléze vydaného rozhodnutí není odvozena od použití či nepoužití takového důkazu z hlediska jeho obsahu (ten odvolatel zpravidla zná), ale od jeho hodnocení odvolacím orgánem z výše uvedených hledisek závažnosti, zákonnosti a věrohodnosti, jinak vyjádřeno, zda a jak odvolatel z pohledu odvolacího Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

orgánu (ne)prokázal své tvrzení a zda (ne)mělo vliv na vytvářené skutkové zjištění. Stejně tak je bez významu, zda hodnotící úvaha se týká otázek skutkových, či právních. Smyslem práva na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim není pouze povědomí daňového subjektu o všech skutečnostech rozhodných pro posouzení věci. Podstatné je, aby daňový subjekt věděl, které důkazy hodlá odvolací orgán použít, a mohl tak v rámci vyjádření předestřít vlastní hodnocení těchto důkazů, důkazy zpochybnit či navrhnout jiné (srov. též rozsudek ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 Afs 15/2018-27). Musí se však vždy jednat o dokazování spadající pod § 115 odst. 1 daňového řádu (tedy do dosahu tohoto ustanovení).“

27. Vycházejí ze závěrů výše citovaného rozsudku v nyní posuzovaném případě je tak zřejmé, že pokud žalovaný jako odvolací daňový orgán prováděl dokazování, měl žalobci následně umožnit se k němu v úplnosti vyjádřit a případně na něj i včas procesně reagovat, neboť žalobce je zatížen důkazním břemenem, a měl by se tedy dozvědět, zda ho v souvislosti s nově provedeným dokazováním unesl. Jinak řečeno, žalobci mělo být jasné, které otázky, skutkové nebo právní, jsou pro řešení věci z pohledu žalovaného relevantní. Podstatným tudíž bylo, zda žalobce věděl, resp. byl řádně seznámen s tím, které důkazy hodlal žalovaný jako odvolací daňový orgán použít, a mohl tak v rámci vyjádření předestřít vlastní hodnocení těchto důkazů, důkazy zpochybnit či navrhnout jiné. Nutno též připomenout, že seznámení žalobce dle § 115 odst. 2 daňového řádu mělo obsahovat nejen uvedení konkrétních provedených důkazů, ale především jejich hodnocení, která z nich jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti bylo možno dovodit pro zjištění skutkového stavu. Seznamovací povinnost se totiž vztahuje na všechna nová skutková zjištění, která mají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Totéž platí i o uvedení a hodnocení všech důkazů, která měla vliv na utváření nových skutkových zjištění.
28. K tomu zdejší soud doplňuje, že provádění dokazování je nutno chápat *sensu largo*. Kdykoliv tedy odvolací daňový orgán toto provádí, je jeho povinností seznámit daňový subjekt s výsledkem svých úvah. Provádění dokazování se pak projevuje tím, že v určitých místech dokazování odvolací daňový orgán zasahuje do myšlenkových úvah prvoinstančního správce daně. *A contrario*, nevyjádří-li odvolací orgán bezpodmínečný souhlas s provedeným dokazováním v prvním stupni, platí, že sám prováděl dokazování. V takovém případě je pak jeho povinností postupovat podle nadepsaného ustanovení daňového řádu (viz Lichnovský, O., Ondříšek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T.: *Daňový řád. Komentář*. 5. vydání, C. H. Beck, Praha: 2024, k § 115).
29. V projednávané věci přitom z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce proti namítanému platebnímu výměru správce daně podal dne 29. 9. 2022 blanketní odvolání. Toto odvolání žalobce následně doplnil podáním ze dne 30. 11. 2022, v němž mj. navrhnul provedení svědecké výpovědi B. Š. za účelem zjištění, za jakým účelem dané motorové vozidlo koupil (popř. komu jej dále prodal) a zda toto vozidlo fakticky zaniklo před nebo v průběhu dotčeného zdaňovacího období. K tomu žalobce doplnil i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, kterým bylo vyhověno kasační stížnosti stěžovatele, který v rámci předcházejícího daňového řízení prokázal, že předmět daně zanikl. Žalovaný poté ve věci výzvou k poskytnutí údajů ze dne 3. 1. 2023 vyzval Městský úřad Varnsdorf k zaslání veškerých listin, na základě nichž došlo dne 18. 8. 2021 u předmětného vozidla LIAZ, registrační značky X, rok výroby 1998, „ke změně registrační značky na X, k vydání nového technického průkazu za ztrátu TP č. X, k vystavení nového ORV za ztrátu ORV č. X, k vydání ORV č. X a k vydání nové RZ za ztracené.“ Současně žalovaný požádal o sdělení, jaké změny byly u tohoto automobilu provedeny, a kdo o tyto změny požádal. Ve správním spisu je pak založeno sdělení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 označené jako „Součinnost k č. j. 597/23/5200-10423-711333“, ze kterého vyplývá, že žalobce „dne 18. 8. 2021 požádal o vydání nového dokladu, konkrétně o vydání nového technického průkazu silničního vozidla osvědčení o registraci silničního vozidla z důvodu ztráty, byl mu vydán nový technický průkaz č. X a nové osvědčení o registraci vozidla č. X. Dále podal dne 18. 1. 2021 oznámení o ztrátě 2 ks tabulek s registrační značkou X, načež byla vozidlu přidělena nová registrační značka X. Poté podal téhož dne žádost o vyřazení silničního vozidla z provozu, kdy byly 2 ks tabulek s registrační značkou X a osvědčení o registraci vozidla uloženy na registračním místě Rumburk a technický průkaz byl žalobci vrácen se zápisem o uložení.“ Přílohou tohoto sdělení byly kopie shora poukazovaných žádostí žalobce – konkrétně žádost o vydání nového dokladu k vozidlu ze dne 18. 8. 2021, oznámení o ztrátě, zničení nebo odcizení tabulky s registrační značkou ze dne 18. 8. 2021 a žádost o vyřazení silničního vozidla z provozu ze dne 18. 8. 2021. Z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 3. 2023 je dále zřejmé, že se právní zástupce žalobce dostavil k žalovanému za účelem nahlédnutí do spisové dokumentace, což mu bylo umožněno. Žalobce poté dne 26. 2. 2024 žalovanému zaslal podání nadepsané jako „Předložení důkazu“, v němž zopakoval návrh na provedení svědecké výpovědi B. Š., přičemž žalovanému předložil též čestné prohlášení jmenovaného svědka ze dne 16. 1. 2024. Současně namítl, že mu možnost prokázat zánik předmětu daně (tj. motorového vozidla) před dotčeným zdaňovacím obdobím znemožnil již správce daně právě neprovedením požadované svědecké výpovědi.

30. Následně žalovaný ve věci vydal žalobou napadené rozhodnutí. Byť přitom v jeho odůvodnění uzavřel, že jedinou podmínkou pro konstatování o zahrnutí předmětného vozidla pod předmět daně silniční je jeho registrace v České republice (resp. skutečnost, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel, popř. v technickém průkazu vozidla), přičemž tak provedení důkazu ve formě svědecké výpovědi B. Š. nemohlo dle názoru žalovaného zpochybnit závěr vyplývající z registru silničních vozidel, zároveň konstatoval, že nebylo potřebné provést výslech tohoto svědka ani za účelem prokázání, zda motorové vozidlo zaniklo před nebo v průběhu dotčeného zdaňovacího období, neboť jak bylo žalovaným na základě výzvy k poskytnutí údajů zaslané Městskému úřadu Rumburk dodatečně zjištěno, sám žalobce dne 18. 8. 2021 požádal příslušný správní orgán o vystavení nového technického průkazu a osvědčení o registraci z důvodu jeho ztráty, o vystavení nové registrační značky k předmětnému vozidlu z důvodu ztráty 2 ks tabulek s registrační značkou X, o vyřazení vozidla z provozu. Na základě dříve popsaného tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce již v průběhu daňového řízení požádal dne 18. 8. 2021 o vyřazení předmětného vozidla z provozu, a to s perspektivou jeho opětovného provozování (resp. požádal o nové doklady k vozidlu a novou registrační značku), což bylo jednání v naprostém rozporu s žalobcem pouze hypoteticky uváděnou možností zániku tohoto motorového vozidla před nebo v průběhu rozhodného zdaňovacího období, když žalobce svá tvrzení o zániku vozidla nedoložil žádnými důkazními prostředky. Závěry žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu týkající se zániku vozidla tudíž dle žalovaného nebylo možno na projednávanou věc bez dalšího vztáhnout. K doloženému čestnému prohlášení B. Š. poté žalovaný zmínil, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu čestné prohlášení nepředstavuje důkaz, kterým by se mohla tvrzená skutečnost prokázat, neboť tvrzení třetí osoby představuje důkazní prostředek, jímž nemůže být určitý skutkový stav prokázán, nýbrž pouze osvědčen. Žalovaný však zároveň vyhodnotil, že obsah daného čestného prohlášení je nadto v rozporu s informacemi uvedenými v kupní smlouvě stran předmětného vozidla, k čemuž také popsal jednotlivé konkrétně zjištěné rozpory (pochybnosti). Vzhledem ke shledaným rozporům mezi tímto

čestným prohlášením a poukazovanou kupní smlouvou pak žalovaný vyslovil, že se mu jednání žalobce ve věci jeví jako účelové.

31. Ze shora rekapitulovaného je tedy v řešeném případě zřejmé, že žalovaný v rámci odvolacího daňového řízení dokazování prováděl, a to jednak sdělením Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 označeným jako „Součinnost k č. j. 597/23/5200-10423-711333“ včetně příloh, které si obstaral sám, a jednak i žalobcem předloženým čestným prohlášením B. Š. ze dne 16. 1. 2024, neboť konkrétní obsah této listiny nepochybně hodnotil a porovnával s obsahem kupní smlouvy na předmětné vozidlo, která již byla součástí spisové dokumentace správce daně, ačkoliv k tomuto čestnému prohlášení nejprve uvedl, že nepředstavuje ve věci důkaz. Soud tak v návaznosti na tyto rozhodné okolnosti konstatuje, že došlo-li v rámci odvolacího daňového řízení k výše popsanému dokazování (bez ohledu na to, zda z vlastní iniciativy žalovaného nebo z podnětu žalobce), musel být žalovaným dodržen stanovený procesní postup dle § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný se totiž seznatelně rozhodl dokazování ve věci doplnit a teprve na základě nově provedených důkazů a jejich zhodnocení – zvláště s odkazem na relevantní zjištění plynoucí ze sdělení Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 včetně příloh stran postupu samotného žalobce ve vztahu k předmětnému vozidlu – spolu s důkazy provedenými již v řízení před správcem daně posléze meritorně rozhodnul. Pokud tedy žalovaný v projednávaném případě postupoval dříve uvedeným způsobem, bylo jeho povinností také seznámit daňový subjekt s výsledkem svých úvah. Žalovaný byl tudíž povinen před vydáním rozhodnutí o odvolání seznámit žalobce s hodnocením toho kterého důkazního prostředku, tj. proč má či nemá vliv na výsledek odvolacího řízení. Seznamovací povinnost tak bylo třeba vztáhnout na všechna tato nová skutková zjištění, která měla vliv na posouzení zákonnosti namítaného platebního výměru, jak se ostatně podává až z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud tak v kontextu závěrů plynoucích z dříve poukazovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 438/2017-52, jakož i z komentářové literatury, konstatuje, že žalobci měla být ve věci zachována možnost argumentovat (vyjádřit se) ve vztahu ke všem otázkám, na jejichž řešení následné rozhodnutí žalovaného spočívalo.
32. Zároveň k tomu soud pro úplnost dodává, že seznámení podle § 115 odst. 2 daňového řádu by nebylo nutné v situaci, pokud by nebylo dokazování vůbec prováděno – zde tedy toliko v části neprovedení svědecké výpovědi B. Š. pro nadbytečnost, resp. tehdy, když by žalovaný pouze vypořádal odvolací argumentaci žalobce. Seznamovat žalobce jako odvolatele s (prostým) neprovedením navrhovaného důkazu totiž ve smyslu nadepsaného judikátu Nejvyššího správního soudu není nutné, resp. v takovém případě postačí tyto důvody uvést až v odůvodnění rozhodnutí o odvolání.
33. Neseznámil-li však žalovaný jako odvolací daňový orgán žalobce s úvahami, jimiž se při hodnocení shora popsaných důkazů řídil dle § 115 odst. 2 daňového řádu, zatížil své rozhodování nepředvídatelností, a žalobce tak připravil o možnost procesní obrany. Překvapivost (nečekanost) napadeného rozhodnutí poté není odvozena od použití či nepoužití takového důkazu z hlediska jeho obsahu (ten žalobce zpravidla může znát), ale od jeho hodnocení žalovaným z hlediska závažnosti, zákonnosti a věrohodnosti. Jinými slovy, zda a jak žalobce z pohledu žalovaného (ne)prokázal svá tvrzení a zda (ne)mělo vliv na vytvářená skutková zjištění.
34. Bylo tedy na žalovaném, aby po doplnění dokazování své skutkové a právní úvahy shrnul, seznámil s nimi žalobce a podle jeho reakce se rozhodl, zda bude v dokazování pokračovat (a pak samozřejmě postup stanovený § 115 odst. 2 daňového řádu zopakoval) anebo uzavřel,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že další důkazy provádět nebude (navržené důkazy nemohou „vytvořit“ relevantní skutková zjištění) a o podaném odvolání rozhodl.

35. Dle hodnocení soudu tak lze v posuzovaném případě shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro procesní vadu, spočívající v porušení § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný tudíž své rozhodnutí zatížil podstatným porušením ustanovení o řízení před daňovým orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
36. Na tomto hodnocení přitom dle soudu nic nemění ani tvrzení žalovaného, že i v případě, že by soud shledal vadu v postupu žalovaného spočívající v neseznámení žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí s vyhodnocením čestného prohlášení B. Š. a s hodnocením důkazu sdělením Městského úřadu Rumburk, nejednalo by se dle žalovaného o vadu takové intenzity, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť výrok tohoto rozhodnutí by byl stejný. K tomu soud předně uvádí, že žalovaný touto argumentací zjevně míří na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že ne každá vada řízení má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž pokud by byl výrok rozhodnutí stejný, i kdyby k vadě řízení nedošlo, není důvod, aby soud napadené rozhodnutí pro tuto vadu rušil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2021, č. j. 7 Afs 149/2020-33, ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 Afs 284/2020-40, nebo ze dne 24. 10. 2022, č. j. 10 Afs 324/2020-104). Tato judikatura však vychází ze závěrů, že zjištěné vady za daných (specifických) okolností toho kterého případu nemají za následek nezákonné rozhodnutí, a výslovně se tak odlišuje od případu, který posuzoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v opakovaně poukazovaném rozsudku č. j. 1 Afs 438/2017-52. Za podstatné přitom Nejvyšší správní soud v odkazovaných rozsudcích považoval to, že žalovaný jako odvolací daňový orgán nedospěl oproti správci daně k odlišným skutkovým ani právním závěrům a ty současně nemohly být zpochybněny ani nově navrženými důkazy, které žalovaný provedl a zhodnotil v napadeném rozhodnutí (či které provést opomněl).
37. V nyní projednávané věci nicméně žalovaný nový skutkový závěr o tom, že předmětné motorové vozidlo nezaniklo před nebo v průběhu dotčeného zdaňovacího období, vystavěl právě na skutečnostech plynoucích z jím nově pořízeného sdělení Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 včetně příloh. Obdobným způsobem pak žalovaný k novým skutkovým závěrům v tomto ohledu dospěl i v souvislosti s hodnocením vlastního obsahu čestného prohlášení B. Š. v komparaci s kupní smlouvou na daný automobil. Podle soudu tak v posuzovaném případě zůstává ve smyslu závěrů uvedených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 438/2017-52 rozhodným fakt, že se žalovaný rozhodl dokazování doplnit dříve popsáním a pro danou věc stran otázky zániku vozidla zásadním způsobem a teprve až na základě nově provedených důkazů a jejich zhodnocení (zejména tedy stran zjištění plynoucích ze sdělení Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 včetně příloh) spolu s důkazy provedenými už v řízení před správcem daně meritorně rozhodnul. Žalobce tak byl ve věci zbaven možnosti vyjádřit se ve vztahu ke všem otázkám, na jejichž řešení následné rozhodnutí žalovaného spočívalo. Ačkoliv tedy žalobce díky nahlížení, které o své vůli provedl dne 6. 3. 2023, věděl o konkrétním obsahu správního spisu, neznal ve vztahu k nadepsaným důkazům jejich hodnocení žalovaným z hlediska závažnosti, zákonnosti a věrohodnosti.
38. Pro věc relevantním pak není ani poukaz žalovaného na to, že stejné hodnocení jako plyne z napadeného rozhodnutí učinil již zdejší soud v rozsudku, který se zabýval žalobci stanovenou daní silniční za dřívější zdaňovací období roku 2020, resp. že byl žalobce tímto způsobem seznámen s hodnocením týkajícím se nadepsaných důkazů (popř. důkazních návrhů). Žalobce totiž takovým způsobem rozhodně nebyl v souladu s § 115 odst. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2 daňového řádu vyrozuměn o tom, že žalovaný sdělení Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023 včetně příloh a čestné prohlášení B. Š. v aktuálně projednávané věci skutečně použije jako důkaz, resp. že jimi hodlá v napadeném rozhodnutí argumentovat a v jakém konkrétním kontextu, a naproti tomu, že opravdu odmítne provést svědeckou výpověď B. Š.

39. Výše popsané porušení procesních práv žalobce spojené s postupem žalovaného v rozporu s § 115 odst. 2 věty první daňového řádu tudíž soud vyhodnotil jako podstatné porušení ustanovení o řízení před daňovým orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu tudíž soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2024, č. j. 5529/24/5200-10423-711333, výrokem I. rozsudku zrušil. Nadepsané ustanovení s. ř. s. pak soudu umožnilo rozhodnout ve věci bez jednání, ačkoliv žalobce jednání požadoval. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. tímž výrokem rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
40. Za tohoto stavu tedy soud považoval za předčasné zabývat se dalšími žalobními námitkami stran nesprávného hodnocení sdělení Městského úřadu Rumburk ze dne 9. 1. 2023, nesprávného výkladu § 2 odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona o dani silniční v důsledku nezohlednění toho, že skutečností rozhodnou byla neexistence motorového vozidla. K těmto otázkám se totiž bude muset nejprve vyjádřit žalovaný po odstranění vytčených vad daného daňového řízení.
41. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu proti správnímu rozhodnutí žalovaného (tj. 3 000 Kč) a náklady právního zastoupení žalobce stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žalobu) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu (tj. 600 Kč) a dále z částky 1 428 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. září 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.